

CERĪBA JAUNAJĀ DERĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1kor 15:12–19, Jņ 14:1–3, Jņ 6:26–51, 1tes 4:13–18, 1kor 15:51–55.

ATMIŅAS PANTS:

“Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēla. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības.” (1Jņ 5:11, 12)

Visi Jaunās Derības rakstnieki (izņemot Lūku) bija jūdi, kaut arī viņi rakstīja grieķu valodā, un viņi, protams, cilvēka dabu uzlūkoja no ebreju holistiskās perspektīvas, nevis no grieķu pagāniskās.

Līdz ar to Kristum un mācekļiem kristīgā cerība nebija jauna cerība, bet drīzāk senās, sentēvu un praviešu lolotās cerības turpinājums. Piemēram, Kristus minēja, ka Ābrahāms paredzēja Kunga dienu un priecājās par to (Jņ 8:56). Jūda apliecināja, ka Ēnohs pravietoja par Kristus otro nākšanu (Jūdās 14, 15). Un ebreju grāmata runā par ticības varoņiem, kas gaidīja Debesu atalgojumu, ko viņi nesaņems, līdz mēs saņemsim savējo (Ebr 11:39, 40). Šis apgalvojums būtu bezjēdzīgs, ja viņu dvēseles jau būtu ar Kungu Debesīs.

Uzsverot, ka tikai tiem, kas ir Kristū, ir mūžīgā dzīvība (1Jņ 5:11, 12), Jānis apgāz dvēseles dabiskās nemirstības teoriju. Patiešām, nav mūžīgās dzīvības bez glābjošām attiecībām ar Kristu. Jaunās Derības cerība tāpēc ir Kristū centrēta cerība un vienīgā cerība, ka šī mirstīgā eksistence kādu dienu kļūs par nemirstīgu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. novembrī.

Cerība pēc šīs dzīves

Senais grieķu vēsturnieks Hērodots (5. gs. pirms Kristus) rakstīja par cilti, kas dzimšanas brīdī sāka apraudāšanu, jo paredzēja ciešanas, ko zīdainis piedzīvos, ja nodzīvos līdz pieaugušā vecumam. Lai arī cik nepieņemams mums var likties šis rituāls, tajā ir zināma loģika.

Tūkstoš gadus vēlāk kādā sludinājumā Amerikā 20. gs. sākumā bija teikts: “Kāpēc dzīvot, ja tevi var apbedīt par desmit dolāriem?”

Mēs zinām, ka dzīve var būt pietiekami grūta, pat ja mēs ticam Dievam un mūžības cerībai. Iedomājies, cik grūti ir tiem, kam nav cerības pēc šīs īsās un bieži grūtību pilnās eksistences. Vairāk nekā viens laicīgais rakstnieks ir rakstījis par cilvēka eksistences bezjēdzīgumu, jo mēs visi ne tikai mirstam, bet mēs visi dzīvojam aptverdami, ka mēs mirsim. Un tas, ka mēs to apzināmies, padara visu cilvēka dzīves projektu, kas bieži ir smags un ciešanu pilns jau pats par sevi, šķietami tukšu un veltīgu. Kāds domātājs nosauca cilvēku par neko vairāk kā “bojātiem gaļas gabaliņiem uz irstošiem kauliem”. Izklusās šausmīgi, bet ir grūti strīdēties pretī šai loģikai.

Protams, pretēji šim visam mums ir Bībelē dotais mūžīgās dzīvības apsolījums Jēzū. Un šī ir atslēga: cerība Jēzū un tajā, ko Viņa nāve un augšāmcelšanās mums piedāvā. Citādi kāda gan mums būtu cerība?

Izlasī 1kor 15:12–19. Ko Pāvils šeit pasaka par to, cik cieši saistīta ar Kristus augšāmcelšanos ir cerība uz mūsu pašu augšāmcelšanos? _____

Pāvils runā tieši: mūsu augšāmcelšanās ir nesaraujami saistīta ar Kristus augšāmcelšanos. Ja mēs necelsimies, tad tas nozīmē, ka Kristus nav augšāmcelies, un, ja Kristus nav augšāmcelies, ko tad? “Tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos.” Citiem vārdiem, ja mēs mirstam, mēs paliekam miruši un uz visiem laikiem, tādējādi viss ir bezjēdzīgs. Pāvils to pasaka 1kor 15:32: “Ja mirušie neceļas augšām, tad: ēdīsim un dzerīsim, jo rīt mēs mirsim.”

Ja mūsu pašreizējā uz oglekļa protoplazmu balstītā eksistence ir viss, kas šeit ir, un mūsu “septiņdesmit” gadi (ja mums paveicas; jeb ja mēs nesmēķējam un neēdam pārāk daudz burgerus) ir viss, ko mēs varam nodzīvot, – tad mēs esam diezgan smagā situācijā. Nav brīnums, ka Elena Vaita piebilst: “Debesis mums ir vērtas visu, un, ja mēs zaudējam Debesis, mēs zaudējam visu.” (“Dieva dēli un meitas”, 349. lpp.)

Padomājiet, cik dārga ir mūsu cerība un ticība. Kāpēc mums Dieva žēlastībā vajadzētu darīt visu, lai to saglabātu? _____

“Es nākšu atkal”

Izlasi Jņ 14:1–3. Ir jau pagājuši gandrīz 2000 gadi, kopš Jēzus apsoliya nākt atkal. Kā mēs varam palīdzēt citiem saprast, ka, neskatoties uz ilgo laiku (kam patiesībā nav nozīmes), šis apsoliyums ir aktuāls arī mūsu paaudzei, kas esam tik tālu no tā laika, kad Jēzus to izteica?

Atklāsmes grāmatā Jēzus četras reizes apliecina: “Es nāku drīz!” (Atkl 3:11; Atkl 22:7, 12, 20)

Viņa drīzās nākšanas gaidas motivēja apustuļu draudzes misiju un piepildīja ar cerību neskaitāmu kristiešu dzīves visos gadsimtos. Bet paaudze pēc paaudzes ir mirušas, un šis apsoliyums vēl nav noticis. Tāpēc daudzi prasa: “Cik ilgi mums būs jāsludina, ka Jēzus nāks atkal?” Vai šie vārdi ir radījuši nereālistiskas gaidas? (Sk. 2Pēt 3:4.)

Daudzi kristieši ir sūdzējušies par ilgo “kavēšanos” (salīdzini ar Mt 25:5). Bet kā mēs varam droši zināt, ka tā ir ilga “kavēšanās”? Kas būtu bijis īstais laiks, lai Kristus atgrieztos? Vai tas būtu pēc 50 gadiem, 150, 500? Tas, kam ir nozīme, ir Bībeles apsoliyums, ka “Kungs nevilcina Savu apsoliyumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (2Pēt 3:9).

Neskatoties uz garajiem gadsimtiem kopš Jēzus debesbraukšanas, Viņa atgriešanās apsoliyums paliek aktuāls arī mūsdienās. Kāpēc? Jo viss, kas mums pieder, ir mūsu īsais dzīves laiks (Ps 90:10), kam seko bezapziņas atpūta kapā (Māc 9:5, 10) un tad pēdējā augšāmcelšanās bez jēlkādas vēlākas iespējas izmainīt savu likteni (Ebr 9:27). Attiecībā uz ikvienu nomirušo (kā tika aplūkots 3. tēmā) – tā kā visi mirušie guļ un ir bez apziņas, Kristus otrā nākšana nebūs ilgāk par vienu mirkli pēc nāves. Tātad arī tev Kristus atgriešanās būs vienu mirkli pēc tavas nāves. Tas ir ļoti drīz, vai ne?

Katra aizejošā diena ved mūs vienu dienu tuvāk Kunga Jēzus Kristus godības pilnajai nākšanai debesu padebešos. Lai gan mēs nezinām, kad Viņš nāks, mēs varam būt droši, ka Viņš to darīs, un tas patiešām ir svarīgi.

Kāds mācītājs savā svētrunā apgalvoja, ka viņam nerūp, kad Kristus atgriezīsies. Viss, kas viņu satrauc, ir tas, ka Kristus atgriezīsies. Kā šī loģika palīdz tev? Kā tā varētu palīdzēt, ja tu jūties mazdūšīgs par to, ka Kristus vēl joprojām nav atgriezies?

“Es Viņu uzmodināšu”

Vienā no saviem brīnumiem Jēzus pabaroja piecus tūkstošus cilvēku ar nelielu daudzumu maizes un zivīm (Jņ 6:1–14). Saprotot, ka pūlis vēlas pasludināt Viņu par ķēniņu (Jņ 6:15), Jēzus ar Saviem mācekļiem kāpa laivā un brauca uz otru Galilejas jūras pusi. Bet nākamajā dienā pūlis sekoja Viņam tur, kur Viņš norunāja Savu spēcīgo svētrunu par Dzīvības Maizi, īpašu uzsvāru liekot uz mūžīgās dzīvības dāvanu (Jņ 6:22–59).

Izlasi Jņ 6:26–51. Kā mūžīgās dzīvības dāvanu Jēzus sasaistīja ar pēdējo taisno ļaužu augšāmcelsānu? _____

Attiecībā uz mūžīgo dzīvību Jēzus Savā svētrunā izgaismoja trīs pamatkonceptus. Pirmkārt, Viņš raksturoja Sevi: “Dieva maize ir tā, kas nāk no Debesīm un pasaulei dod dzīvību.” (Jņ 6:33) Pasludinot, ka “ES ESMU (grieķu val. “ego eimi”) dzīvības maize” (Jņ 6:35, 48), Jēzus Sevi atklāja kā Vecās Derības lielo “ES ESMU” (2Moz 3:14). Otrkārt, Jēzus paskaidroja, ka dzīvības maize var tikt nodrošināta Viņā: “Kas nāk pie Manis” un “kas tic Man”, saņems šo svētību (Jņ 6:35). Un visbeidzot nemirstības dāvanu Jēzus sasaistīja ar pēdējo augšāmcelsānu, trīs reizes Saviem klausītājiem apliecinot: “Es viņu celšu augšā pastarā dienā.” (Jņ 6:40, 44, 54)

Jēzus arī deva šo brīnišķīgo apsolījumu: “Patiesi, patiesi Es jums saku: kas tic, tam ir mūžīgā dzīvība.” (Jņ 6:47) Tāpēc mūžīgās dzīvības dāvana jau ir tagadnes realitāte. Bet tas nenozīmē, ka ticīgais nekad nemirs, jo pats izteiciens “celšu augšā” (Jņ 6:40) ietver atgriešanos dzīvē pēc nomirstānas.

Ideja ir skaidra. Cilvēkam bez Kristus nav mūžīgās dzīvības. Bet pat pēc Kristus pieņemšanas un mūžīgās dzīvības garantiju saņemšanas mēs tik un tā esam mirstīgi un tāpēc pakļauti dabīgai nāvei. Otrās nākšanas laikā Jēzus mūs uzmodinās un pasniegs mums nemirstības dāvanu, kas mums jau pieder. Šī dāvana ir nodrošināta ne tāpēc, ka dvēsele būtu nemirstīga, bet gan Jēzus taisnības dēļ, kas mums ir dota, pateicoties ticībai Viņam.

Pakavējieties pie Jēzus vārdiem, ka, ja mēs Viņam ticam, tad mums pieder mūžīgā dzīvība (un tieši tagad). Kā šis brīnišķīgais apsolījums var palīdzēt jums tikt galā ar sāpīgo mirstības realitāti, kaut arī tā ir tikai laicīga? _____

Atskanot bazūnēm

Tesalonīķieši bija pārliecināti, ka mūžīgā dzīvība tiks dota tikai tiem, kas būs dzīvi, Jēzum nākot otrreiz. “Viņi rūpīgi sargāja savu draugu dzīves, lai viņi nemirtu un nezaudētu svētības, ko viņi gaidīja saņemt pie Kunga nākšanas. Bet viņu mīļie cilvēki viens pēc otra tika viņiem atņemti, un ciešanu pilni tesalonīķieši pēdējo reizi raudzījās savu mirušo sejās, neuzdrošinoties cerēt satikt viņus nākotnē.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 258. lpp.)

Izlasi 1tes 4:13–18. Kā Pāvils izlaboja šo nepareizo uzskatu? _____

Pastāv vēsturiska tendence izteicienā “aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā” (1tes 4:14) ieraudzīt vairāk, nekā tajā ir pateikts. Daudzi, kas pieņem dvēseles nemirstības teoriju, izsaka domu, ka Kristus, nākot otrreiz, ņems Sev līdzī no Debesīm taisnos mirušos, kas jau ir Debesīs ar Dievu. Šīs dvēseles tiktu atkalapvienotas ar attiecīgajiem augšāmceltajiem ķermeņiem. Bet šāda interpretācija nav saskaņā ar Pāvila mācību par šo tematu.

Izlasi šī neadventistu teologa vārdus par šī panta patieso nozīmi: “Iemesls, kāpēc Tesalonikas kristiešiem var būt cerība, sērojot par mirušajiem draudzes locekļiem, ir tas, ka Dievs “vedīs” viņus, tas ir, cels augšā šos aizgājušos ticīgos un ļaus viņiem būt klātesošiem pie Kristus atgriešanās, un tādā veidā būs ‘ar Viņu’. Tas nozīmē, ka šie mirušie ticīgie Kristus nākšanas laikā nenonāks kaut kādā neizdevīgā stāvoklī, bet būs “kopā ar Viņu” tādā veidā, ka viņi vienlīdzīgi ar dzīvajiem ticīgajiem dalīs godību, kas saistīta ar Viņa atgriešanos.” (Jeffrey A. D. Weima “1–2 Thessalonians” Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2014), 319. lpp.)

Ja taisno mirušo dvēseles jau būtu ar Kungu Debesīs, Pāvilam nebūtu bijis vajadzīgs minēt pēdējo augšāmcelšanos kā kristiešu cerību. Viņš būtu varējis vienkārši pieminēt, ka taisnie jau ir ar Kungu. Bet tā vietā viņš saka: “Tie, kas aizmiguši Jēzū,” (1tes 4:14) tiks celti augšā no miroņiem gala laikā.

Cerība uz pēdējo augšāmcelšanu atnesa mierinājumu sērojošajiem tesalonīķiešiem. Tā pati cerība var palīdzēt mums ar pārliecību tikt pāri sāpīgajiem mirkļiem, kad nāves aukstais tvēriens atņem mūsu mīļos cilvēkus.

Mūžīgā satikšanās

Izlasi 1kor 15:51–55. Kādu “noslēpumu” (1kor 15:51) Pāvils skaidro? _____

Daži populāri sludinātāji rosina domāt, ka šis “noslēpums” (1kor 15:51) ir draudzes “slepenā aizraušana”, kas notiks septiņus gadus pirms Kristus godības pilnās nākšanas. Šajā slepenajā paraušanā uzticīgie kristieši pēkšņi klusi un slepeni tiks aizrauti debesis, kamēr pārējie paliks šeit, brīnīdamies, kur viņi palikuši. Cilvēki var pēkšņi atrasties automašīnā bez šofera, jo šoferis aizrauts debesis, un viss, kas paliek, ir “viņu drēbes”. Šo viltus mācību reklamēja noveļu sērija 16 sējumos “Left behind” (“Atstātie”), kas pārtapa par 4 filmām, ko noskatījušies miljoni.

Protams, šādu mācību neapstiprina neviens Bībeles pants. Noslēpums, par ko runā Pāvils, vienkārši ir dzīvo taisno pārveidošana, lai viņi varētu pievienoties uzceltajiem taisnajiem pie Kristus otrās nākšanas. Tā arī ir šī “aizraušana”. Tādas “slepenās aizraušanas” nav, jo Otrā nākšana būs redzama visiem cilvēkiem (Atkl 1:7) un gan mirušo, gan dzīvo pārveidošana notiks, atskatot Kristus atgriešanās taures skaņām (1kor 15:51, 52).

Kristus otrā nākšana būs visbrīnīšķīgākā satikšanās, kāda jebkad ir bijusi. Dzīvie taisnie tiek pārvērsti “vienā acumirkļī” (1kor 15:52). Atskatot Dieva balsij, viņi tiek pagodināti; tad viņi tiek padarīti nemirstīgi un kopā ar augšāmceltajiem tiek pacelti debesis, lai satiktos ar Kungu gaisā. Eņģeļi “sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram” (Mt 24:31).

“Mazie bērni, ko nes svētie eņģeļi, tiek ielikti mūsu rokās. Daudzi, ko nāve sen bija šķīrusi, ir satikušies, lai nekad vairs nešķirtos, un ar prieka dziesmām kopā paceļas uz Dieva Pilsētu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 645. lpp.)

Šis ir tik brīnīšķīgs apsoliņums, kas ir tik atšķirīgs no jebkā, ko mēs esam piedzīvojuši, ka to ir grūti aptvert. Bet padomājiet par kosmosa milzīgumu, kā arī par dzīves apbrīnojamo sarežģītību. Radītā pasaule pati par sevi liecina par Dieva pārsteidzošo spēku. Ko tas viss māca mums par Dieva spēku pārvērst dzīvos un uzmodināt mirušos, Jēzum nākot otrreiz? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļas “Vēstules tesalonikiešiem” (255.–268. lpp.) un “Aicināti augstākam standartam” (319.–321. lpp.).

Kā raksta Stīvens Keivs: “Romieši labi apzinājās kristiešu ticību, ka viņi kādu dienu celsies augšā miesā no kapa, un darīja visu, ko vien varēja, lai izsmietu un kavētu šo cerību. Vēstis par vajāšanām Gualā 177. gadā ziņo, ka mocekļi vispirms tika nogalināti, tad viņu līķi tika atstāti trūdēt neapglabāti sešas dienas, tad tie tika sadedzināti un pelni iemesti Ronas upē. ‘Tagad paskatīsimies, vai viņi celsies augšā,’ tā esot teikuši romieši.” (Stephen Cave “Immortality: The Quest to Live Forever and How It Drives Civilization” (New York: Crown Publishers, 2012), 104, 105. lpp.)

Šī nelielā līdzība par teoloģisko skepticismu, lai arī cik tā būtu dramatiska, nerunā par tēmu. Tas neko nepierāda par Bībeles augšāmcelšanās apsolījumu. Spēks, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, var izdarīt to pašu arī mūsu labā, neskatoties uz ķermeņa stāvokli. Galu galā, ja tas pats Spēks radīja un uztur visu kosmosu, Viņš noteikti var pārvērst dzīvos un augšāmcelt mirušos.

“Pāvils rakstīja: “Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu.” Daudzi šo vārdu nozīmi iztulko, it kā Kristus ar aizmigušajiem nāks no Debesīm, bet Pāvils gribēja teikt, ka tieši tā, kā Kristus tika piecelts no mirušiem, Dievs arī nāvē aizmigušos svētos izaicinās no viņu atdusas vietām un ņems sev līdzī uz Debesīm. Ak, cik dārgs mierinājums! Kāda krāšņa cerība! Ne tikai Tesalonikas draudzei, bet visiem kristiešiem, lai kur tie atrastos.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 259. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāds teicis: “Nāve tevi iznīcina. [...] Būt pilnībā iznīcinātam, bez pēdām un nekā cita, nozīmē lielu soli uz priekšu dzīves jēgas iznīcināšanai.” Viņam taisnība. Bet kāda cerība mums ir pret šādu dzīves bezjēdzīgumu?

2. Kā mēs varam saskaņot savu vajadzību augt pretī pilnībai (Fil 3:12–16) ar faktu, ka tikai pie Kristus otrās nākšanas mēs saņemsim nesamaitātu un bezgrēcīgu dabu (1kor 15:50–55)?

3. Kā mēs varētu palīdzēt kādam, kas iekritis “slepenās aizraušanas” uzskatos, ieraudzīt, ka šī mācība ir nepareiza?

4. Izlasi vēlreiz 1kor 15:12–19. Kas šajos pantos ir tik spēcīgs pierādījums mācībai, ka mirušie guļ, nevis atrodas Debesīs ar Jēzu? Kāda šiem pantiem būtu jēga, ja taisnie mirušie patiešām šobrīd ir Debesīs ar Jēzu?